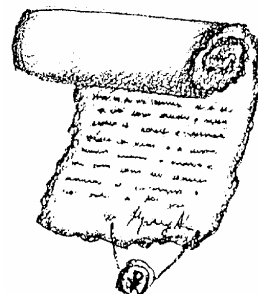

Hírlevél

A NAGYTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

1999 október 10.

VII. évfolyam 2. szám

Barangolás Palóc földön

Csodálatosan szép őszi napot választottunk a szeptember 6-i zarándokutunkhoz. A Julianus Tours autóbusza teljesen megtelt lelkes nagytényei és Baross Gábor telepi zarándokkal. Egésznapos programunkban Mátraverebély-Szentkút, Hollókő és Szécsény látnivalói kecsgettettek bennünket.

Lelkivezetőink, Ferenc atya és Gábor atya biztosították számunkra, hogy ez a zarándokút is teljes értékű legyen és a Szűzanya iránti tiszteletünket szentmisével egybekötve tudjuk kifejezni.

Mátraverebély-Szentkút hazánk egyik legszebb fekvésű zarándokhelye. A legenda szerint Szent László király lovának patkója nyomán víz fakadt. Itt építették meg 1763-ban a kéttornyú barokk kegytemplomot és kolostort. Szentmise után itt tartottuk déli pihenőnket is a Máttra színpompás őszi képében gyönyörködve. Sokan bátorkodtak a templom mögötti középkori remetebarangokat is meglátogatni. Utunkat Hollókő felé folytattuk. Hollókő nemzeti büszkeségünk, hiszen elnyerte a „világörökség része” kitüntető címet is. A ragyogó délutáni napfényben valóban páratlan szépségű látványban volt részünk. Hollókő várromját közzülünk többen vállalkoztak megközelíteni.

Utunk utolsó állomása Szécsény volt, a palóc vidék legszebb települése. A Forgách kastélyt csak kívülről csodálhattuk teljesen felújított pompájában, de kárpó-

A tartalomból

<i>Lelkigyakorlaton voltunk</i>	2
<i>A bögrék</i>	2
<i>Naptár</i>	2
<i>Mecseknádasd, 1999</i>	3
<i>Egy különleges falu a Mecsek lábánál</i>	3
<i>Piroska és Farkas</i>	4

toltt bennünket az Urunk Színeváltozása ferences plébániatemplom és kolostor látogatása.

A XIV. században épített gótikus templom több ízben leégett, így az átépítés során már a barokk jegyeit is megtalálhatjuk. A templomot 1733-ban szentelték fel újból. Meg kell említenünk a híres történelmi eseményt is, hogy az 1705-ös országgyűlés idején Rákóczi fejedelem is itt szállt meg a sekrestye fölötti gótikus boltozati szobában, mely azóta a Rákóczi szoba nevet viseli. Kiváltságot élvezve csoportunk búcsúzóul gyönyörködhetett a kolostor tündéerkertjében is.

Lelki és esztétikai élményekben rendkívül gazdag napot töltöttünk együtt, melynek hasonló folytatását várjuk a szervezőktől.

Bangáné

Már megint Nagybörzsöny!

Izgatott kis csoport gyülekezett a Nyugati pályaudvaron...

Így kezdtem tavaly a hittanos táborról szóló beszámolómat. No az idén sem kezdődött másként. Örömmel és izgalommal indultunk el újra Nagybörzsönybe. De miért megint oda, hiszen tavaly is ott voltunk? Ezt kérdeztük mi, felnőttek is a gyerekektől, amikor tervezgettük a táborozást.

Mert szép hwelyen van..., már ismerjük..., sokféle lehet kirándulni..., jókat lehet focizni..., közel van a strqnd... stb. Ennyi fontos érvnek nem tudtunk ellenállni. Tehát irány a kis hegyi falu. Már útközben itt is, ott is mutogatták az ismerős látnivalókat a gyerekek. Mikor megérkeztünk, úgy viselkedtek a „régiek”, mintha hazajöttek volna. Elfoglalták tavalyi ágyukat a szobában, széküket az ebédlőben. Az újakon a felfedezés öröme látszott.

Miért jó egy ilyen tábor? Alkalmazkodni kell egymáshoz, az otthonitól eltérő körülményekhez, és ez nem könnyű. Figyelmesekek egymáshoz. Nasgy sikerrel játszottuk naponta az őrangyalos játékot. Örömet okozott, amikor a tábor-tűznél egyre többen ismerték fel az őrangyalukat valamelyik társukban. A kirándulások erőpróbát és élményt jelentettek. A kicsiknek, hogy megúszták a vihart, a nagyoknak, hogy őket elkapta. Erősödött a tűrőképességünk, amikor hiába mentünk Kemencére, a strand zárvavolt. Szerencsére a szomszéd faluban találtunk egyet, amit a helyiek szerint forrásra építettek. Hurrá, gyerünk! Mikor a vízbe léptünk, megállapítottuk, hogy ez a forrás nem hóforrás. Még talán a jegesmedvék is jól érezték volna magukat benne.

Azért is jó a tábor, mert sokat lehet beszélgetni a túrákon, és esténként az ágyban akár éjszakába nyúlón is. Szerencsére ezt tették a felnőttek is, így nem kellett korán aludni. Jó volt látni este, amikor egy kupacban a sok gyerek – kicsik és nagyok – hallgatják a mesét, amit felváltva olvastunk.

A tábortűz, a dalolás, az esti ima hozzátartozott a nap befejezéséhez. És voltak ünnepeink is: szülinap, névnap és vendégség. Az együttlét csúcsa volt, amikor Ferenc atya meglátogatott minket. Jó volt látni a gyerekek arcán az áhítatot, ahogy részt vettek a tábori misén. A játékos vetélkedőn felidézhatték korábbi ismereteiket, de szükség volt leleményességre és találékonyságra is.

Kell az ilyen táborozás, mert erősödik az az érzés, hogy kicsik és nagyok, gyerekek és felnőttek összetartoznak, hogy felelősek vagyunk egymásért, hogy jó a másoknak örömet szerezni, segíteni neki. Befejezésül két kis vers a gyerekek tollából:

*Nagybörzsönyben nyaralunk,
Kulcsos házban lakunk,
Tábortűznél imádkozunk s
Énekelünk este.*

*F-betűsök a sztárok ma,
Foci, fagyi, fürdés.
De a ..osogatás nem megy
Ezért hagyjuk azt is.*

*Elmennénk mi a strandra is,
Ha nyitva lenne.
De a KÖJÁL olyan lusta,
Nem nyitják ki mégse.*

*Kati, Dodó,
Melinda, Betti.*

*Nagybörzsönyben volt egy tábor,
Jó sok kaland várt reánk.
Minden este tábortűz volt,
Sok szúnyog és sok barát.*

*Baba néni, Gabi néni,
Ilus néni s Imre bá',
Ők voltak a vezetők,
És játszótársak egyaránt.*

*Minden este sok éneklés,
Esti mese, vidámság,
Vetélkedő, társasjáték,
Sok fagyi és hegymászás.*

*Gergő, Anikó,
Attila, Kriszti.*

Lelkigyakorlaton voltunk

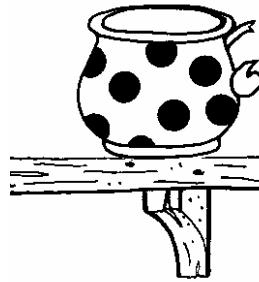
Ahol ideje volt a hallgatásnak, az elhallgatásnak, a meghallgatásnak, az elmélkedésnek és a szemlélődésnek, az előadásnak és a beszélgetésnek, sőt a pihenésnek és a játéknak is.

Várnai Péter atya két leggyakrabban hangoztatott gondolatát szeretném most megosztani mindenkivel. Az egyik: találjuk meg helyünket hétköznapjainkban! A másik: ne jók akarjunk lenni nap, mint nap, hanem jobbak!

A nagytétényi családos közösség és barátai, akikkel évek óta együtt járnak lelkigyakorlatra, idén ismét néhány tartalmas napot töltött együtt július 1-4-ig Izsaszentgyörgyön.

Vásárfiaként egy verset hoztam onnan, ami mindenkinek nagyon tetszett. Örüljön neki más is, ne csak mi jelenlők.

Boronkai Zsuzsa

a bögrék

Elmosogattam tegnap este, nyolcra.
Rakosgattam a bögrét fel a polcra.
Köztük van kettő fületlen, de előről szépek.
Előről olyanok, mint a többiek: épek.
Csak a hibás részt hátra kell tenni,
nem kell azt a hibát úgy szemügyre venni!

Eszembe jutnak most felebarátok,
Kiket képletesen fületlennek látok.
Úgy teszem fel őket életem polcára,
Hogy ne lássak mindig arra a hibára.
Hanem csak a szépre, hanem csak a jóra,
Mert ha egyszer én térek nyugovóra,
Úgy tesz el engem az igazságos Isten,
Ahogy a bögrét rakosgattam itt lenn.
A mennyei polcra, nagykegyelmű szemmel
Hátrafelé az én letörött fülemmel.

NAPTÁR

Október 10	Templomszentelésünk évfordulója
Október 17.	Idősek napja Szent kenet feladása
Október 23.	Nemzeti ünnep
November 6.	Horvát nyelvű mise
November 13.	Egyházközségi nap
November 27.	Adventi koszorúkötés

Mecseknádasd 1999.

Bokáig süllyedtünk a sok esőtől megáradt patak partján húzódozó turistaúton. Igen nehéz volt az előrejutás, hisz a patak sártengerré változtatta kicsiny kis völgyét, melyen a mi utunk vezetett. Hol kövekből vagy gallyakból, hol nagy lapulevelekből kellett utat építeni magunknak, hogy átjussunk egy-egy nehezebb szakaszon. Számtalanszor keresztezte utunkat víz, s olykor már nem volt mit tenni, le kellett vennünk cipőinket is az átkeléshez.

Amikor reggel kirándulni indultunk, egy kicsit úgy indultunk, hogy az út jelképezze életünket. Életünk egy-egy szakaszának megfelelt egy-egy útszakasz: az első pár száz méteren a csecsemőkorunkra emlékezünk, amikor még hangtalanul, tágra nyílt szemekkel csodálkoztunk a világra. Aztán lassan megtanultunk beszélni, s egy helyen találoztunk a hittel, melyet egy útszéli kereszt jelképezett számunkra. A diákévek szorgos tanulásaira az elmúlt éves tananyag tesztje emlékeztetett bennünket. Ekkor még nem is gondoltuk, hogy a következő útszakasz, mely felnőttkorunk jelképe, milyen megpróbáltatásokat tartogat számunkra. Nehéz volt, de mindig találtunk valamit, ami átsegített az aka-

dályokon. Így van ez életünkben is, csak észre kell venni Isten felénk nyúló karját...

Az ifjúsági csoport nyári táborának színhelye Mecseknádasd volt, ahol a plébánia kertjében kaptunk sátorhelyet. Többen kicsit félve indultunk a sátorozásnak, de azt hiszem kár lett volna kihagyni. A sátorozás élményét tovább növelte a zivatar, mely érkezésünkkor fogadott minket. Imre atya szerencsére befogadott bennünket, s az első éjszakát a pincében lévő hittanteremben tölthettük. Reggelre kisütött a nap, felverhettük sátrinkat, s szikrázó napsütés kísérte további napjainkat. Játék, imádság, lelki program, kirándulás, ismerkedés a falu nevezetességeivel és lakóival, sütés-főzés – ezek felváltva követték egymást, s ez így nagyon jó volt. Melyikünk ne emlékezne Brúnó néniére, aki a Havasboldogasszony kápolnát mutatta be nekünk vagy a gyermekjátékokra, amelyeket ugyanúgy élveztünk, mintha kisiskolások lennénk. A komolyabb beszélgetésekre, melyek a lelkiség, az Atya háza felé való vándorlás témája köré csoportosultak. A tábor rengeteg közös élménnyel gazdagított minket. És együtt voltunk, s formálódott közösségünk. Szükség volt a

táborra így, magunk között, hogy megérezzük a közösség élményét, mely nem csupán a hétről hétre való találkozást jelenti, hanem egyfajta bensőbb közösséget, ahol már nem valakik vagyunk, hanem „Krisztusban barátok”.

„Ahol ugyanis ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt 18.20)– mondja Krisztus. Igen közöttünk van, s hála-lásak vagyunk Istennek és természetesen Csibi Imre atyának és Ferenc atyának, hogy lehetővé tették számunkra ezt a tábort. Befejezésül álljon itt egy versszak és a refrén abból a népdalból, melyet Szent István tiszteletére tanultunk és énekeltünk el a Szent István kápolnában:

Óh, Szent István dicsértessél,
Menny és földön tiszteltessél,
De legfőképpen nálunk ma,
Mint hazánk fő oszlopa

Kérünk, mint apostolunkat
És az első királyunkat,
Szent István nézz mennyből le
A szép magyar népedre!

Az ifjúsági csoport tagjai

Egy különleges falu a Mecsek lábánál

Mecseknádasd festői környezetben bújik meg a Mecsek déli lankáján, s lakosainak 80 %-a német anyanyelvű. Páratlan történelmi múlttal rendelkezik, melynek emlékét két várromja, egy kastélya és öt kápolnája őrzi. Egy hagyomány szerint Szent Imre herceget vadászat közben ezen a vidéken ölte meg egy vadkan. Ennek emlékére egy kis kápolna állt, melynek alapjára épült a mai **Szent István kápolna**, melyben XV. századi freskótöredékek is láthatók. A falu legkedvesebb szentje mégsem Ő, hanem Skóciai Szent Margit, aki a közeli dombon állt várban nevelkedett, majd onnan került Skóciába, ahol királynőként sokat tett a keresztény hit elterjesztéséért. Méltán tekintik Őt Skócia fővédőszentjének. A hajdani **Réka vár** romjaiból már csak néhány kő maradt, s egy kereszt a várhegy lábánál, mely a szentre emlékeztet. A másik rom az úgynevezett **Schlossberg**, mely valójában egy templomrom a XIV. századból. Érdekessége, hogy nem tudunk meg semmit eredetéről, s az útikönyvekben sem találtunk utalást rá.

Kastélya az 1770-es években épült **püspöki palota**, mely a mellette álló faszindelyes **Havasboldogasszony kápolnával** a pécsi püspökök nyári rezidenciája volt. Hányatott sorsa most fordul talán jobbra, mert nemrég visszakapta az egyház, s várja felújítását és újbóli használatbavételét.

A falu barokk stílusú **nagytemploma** szintén ebből a korból származik, ahogy a többi kis kápolna is: a **Vértizzadó Krisztus kápolna**, a **Nepomuki Szent János kápolna** és a meredek kálváriadomb tetején álló **Fájdalmas Szűz Mária kápolna**.

Múzeum is van a faluban – egy **német nemzetiségi tájház**, ahol a helyi lakosság életével és múltjával ismerkedhet meg a erre járó vándor.

Egy kirándulás alkalmával érdemes betérni Mecseknádasdra, mert bár az útikönyvek alig írnak róla, mégis ilyen sok különleges látnivalót rejteget magában.

Németh András

PIROSKA ÉS FARKAS

kétségbeesetten állapították meg, hogy nagymama elveszett.

- Már háromszor körbefutottuk ezt az óriási parkot – szipogta Piroska – menjünk a rendőrségre.

- Azt hiszed, értenek itt magyarul? – kiabálta idegesen Farkas.

A kaland úgy kezdődött, hogy nagymama egy unokahúga, Ina Pesten járt és meghívta a családot az isztriai üres lakásba, amíg ők fenn nyaralnak az Alpokban.

- Istria már majdnem Olaszország – mondta – csak csendesebb és biztonságosabb.

Nagymama bevásárolt, sütött, főzött, telepakolta a hűtőtáskát finomságokkal, Ina kocsiját pedig ajándékokkal meg egy heti elemózsiával és szombat reggel a szülők integetéséről kísérvé nekiindultak. Délutánra járt az idő, amikor végre átértek a tengerparti hegy gerincén. Piroska és Farkas lélegzet-visszafojtva csodálták a csillogó, végtelen azúrkék tengert.

Még este kipróbálták a strand teljesen átlátszó vizét, amely meleg volt és jó sós, szinte fenntartotta az embert.

- Ide minden nap visszajövünk! – mondták a gyerekek.

Így is történt. Leandereket, pálmafákat simogatott a parti szellő, tisztaság, rend uralkodott mindenütt. Nem hivalkodtak a mobiltelefonok, nem bömböltek a rádiók. Viszont zengett az ének, méghozzá kétszólamban a vasárnapi szentmisén.

- A prédikációból egy szót sem értettünk – mondta Piroska.

- És mennyire más ez a hatalmas templom is, mint a mieink – tette hozzá Farkas.

- Nem érdekes, hogy mégis mindig tudjuk, hol tart a szentmise, melyik imát mondják, Szentáldozáshoz járulhatunk. Felemelő érzés volt – fogalmazta meg nagymama – hogy összetartozunk, hogy mindnyájan az egy Atya gyermekei vagyunk. Ha egy időutazásban visszamennénk a templomunk szentelésének korába, csaknem 250 évet, alig ismernénk a környékünkre, idegen lenne az akkori ruházkodás, latinul misézne a pap. De biztosan ugyanaz a jó érzés töltene el minket, mint tegnap az itteni szentmisén.

- No gyerekek – mondta nagymama – nekem itt túl meleg van és elég az egy fürdés is, felsétálok a templomba imádkozni. Két órakor indulunk haza, addig visszajövök. Tudom, jól úsztok, de ne menjetek be a mélybe. Bízom bennetek.

Azzal nagymama elindult. Mikor a gyerekek jól kilubickolták magukat, lezuhanyozták a sós vizet, inget kaptak magukra és felszaladtak a templomhoz, hogy megnézzék a nagymamát. De a templom minden kapuja csukva volt. Hiába próbálták többször is körbe a hatalmas templomot, hiába tették tűvé a partig lenyúló parkot, a strandot, nagymama eltűnt. Tanácstalanul, elkeseredve leroskadtak egy padra.

Egyszer csak – nem akartak hinni a szemüknek – látják, hogy nagymama kilép a templomból egy kis ajtón, kulcsra zárja és megy a plébánia felé. Rohantak azonnal, akkor értek oda, mikor nagymama bedobta a kulcsot a levélszekrénybe.

- De hát mi történt, hol tetszett lenni, már a rendőrségen akartuk keresni nagymamát – lihegték a gyerekek.

- Látom, alaposan megijedtetek, én is megrémültem volna, ha most véletlenül nem találkozunk, és nem talállak meg benneteket a strandon!

- Nagymama bent volt a templomban? – hüledezett még mindig Piroska. – De hogy jutott be oda?

- Egy asszony, aki látta, hogy próbálgatom a kapukat, beeresztett a sekrestyén át – válaszolta nagymama – zárjam be az ajtót, mondta, végül meg, hogy dobjam be a kulcsot a plébániára.

- És milyen nyelven értettek szót nagymamáék – kíváncsiskodott Farkas.

- Olaszul, meg kézzel-lábbal. És „keresztényül” – tette hozzá nagymama mosolyogva - Ez az asszony a vasárnapi szentmisén látta, hogy Ina vendégei vagyunk.

- Mielőtt előreszaladtok egy gyors fürdésre – negyed óránk van még kettőig – azt mondom nektek, hogy az a rendőrségi keresés nem volt rossz ötlet. De előtte tanácsos egy másik módszert kipróbálni: mindenki térjen vissza oda, ahol utoljára még együtt voltunk.

- Az ijedtségre jól fog esni a padlizsánkrém – nyelt egyet Farkas, aztán nekiiramodott.

- Finom lesz az este is – válaszolta nagymama – hiszen van még hazai rozmaringos sülthús. De ezt már Piroska sem hallotta, mert vígan elnyargalt ő is a víz felé.

Ke.

A Hírlevelet kiadja : a nagytétényi római katolikus egyházközség . Szerkesztik az erre jelentkezők , írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak , vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban , azok a következő személyeket keressék :

Szeibert András (1225. Budapest, Batthyány u. 34. Tel : (1) 226-8699) ,

Koncz Endre (1225. Budapest, Tenkes utca 4/a. Tel: (1)226-1323) ,

Németh András (2440. Százhalombatta, Erkel Ferenc krt. 46. Tel : (23) 357-195) .

A plébánia leveleszekrényébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket .

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg .Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 15 Ft . A költségek fedezésére adományokat elfogadunk .